

Revolutie van het liefdespad

Revolutie van het liefdespad

Renata Bijl

Schrijver: Renata Bijl

Coverontwerp: Studio Marc Bijl en Mieke Bruins fotografie

Uitgeverij: Brave New Books

Selfpublishing renatabijl@hotmail.com

ISBN: 9789464800890

© Renata Bijl

De break-up-acceptatiefase

Roos kwam binnen en ging naast me zitten. Het nieuwe appartement ruikt nog naar de verf en voelt koud aan. Bah, wat een ongezelligheid nog.

Roos ziet mij, haar beste vriendin, verslagen op een tweedehands grijze bank zitten en slaat een arm om mij heen. ‘O, Eva, ik ben zo blij dat je dit appartement hebt gekozen! Ik single, jij single, twee vriendinnen die elkaar kunnen steunen!’ beurde Roos mij op.

Tja het is wat, opeens weer single en in een ander tijdperk. Er heeft een complete revolutie plaatsgevonden, waar ik geen idee van had toen ik in een relatie zat. Een andere maatschappij op liefdesgebied. En zoveel nieuwe mogelijkheden. Datingapps, social media, hoe ga ik daarmee om? Je hoort er zo vaak over, dus het zal vast wel bestaan toch, ware liefde? Of ben ik de enige overgebleven naïeve dame die er nog in gelooft?

Na twee mooie relaties te hebben gehad ben ik weer op de markt. In beide relaties heb ik een ontzettende leuke tijd gehad en ik had die ervaringen zeker niet willen missen. Maar waren zij mijn ware liefdes? Hoe voelt een ware liefde? Misschien heb ik deze gevoelens nog niet eens ervaren? Allemaal vragen die mij bezighouden. In deze tijd, anno 2023, is er vast een hele delegatie die zich afvraagt: Hoe zit het nou precies met dat fucking liefdespad?!

Misschien is er voor iedere periode in je leven een andere liefde. Of geldt dit alleen voor mij? Er zijn theorieën dat iedereen drie liefdes heeft en theorieën over één ware, iets wat je dan gelijk voelt en ziet. Het liefdespad is, denk ik, voor iedereen persoonlijk, maar dat je een enorme hechte connectie met iemand kan hebben, voor even of voor altijd, daar ben ik van overtuigd.

Op mijn zesendertigste weer vrijgezel worden, jeetje, wie had dat verwacht? Op naar liefde drie. Het was nu alleen niet meer zo simpel en dit merkte ik gelijk.

Roos was al iets langer vrijgezel en vertelde mij over alle datingapps waar ze op zat. Ook had ik haar vaak aan de telefoon over het feit dat zij urenlang naar iemands online status aan het kijken was. Dit fenomeen kende ik nog helemaal niet.

Wat ik ook gelijk merkte in deze paar maanden waarin ik vrijgezel was, waren die irritante vragen die ik nu al naar mijn hoofd kreeg geslingerd. Roos kon hier furieus om worden. Ik keek Roos aan en zei: ‘Toen ik op mijn vijftiengste single werd, ging dit prima. Toen vierden we het leven en zagen we het allemaal wel. Niemand vroeg naar mijn relatiestatus. Nu ik de 35 ben gepasseerd, krijg ik automatisch al die zielige blikken.’

‘Trek je daar alsjeblieft niks van aan, Eva.’ Roos trok een geïrriteerde blik. ‘Ik heb die vraag wel duizend keer gekregen. “Hoe staat het met de mannen?” “Snap niet dat jij geen leuke vent hebt”. “Jij bent zo’n ontzettende leuke meid.” Het is misschien lief bedoeld, maar zo ontzettend cliché.’

‘Wat ik mij dan afvraag hè, Roos, gaan mensen er dan van uit dat je niemand kan krijgen? “Jij bent zo’n ontzettende leuke meid.” Ja, ik herhaal de zin nog een keer voor ons. Wat wordt hier dan precies mee bedoeld, Roos?’ ‘Ik weet dat ik een leuke meid ben en jij weet dat jij een leuke meid bent, daar ligt het helemaal niet aan. Dus wat wordt hier nu mee geïmpliceerd?’

Allebei schoten we in de lach en besloten een standaardantwoord te verzinnen: ‘Ten eerste, het ligt niet aan mij, en ten tweede, ik moet echt haasten want ik ben te laat voor mijn afspraak.’

We lachten en Roos pakte de droge witte Sauvignon Blanc uit de koelkast. ‘Op naar mooie nieuwe avonturen, lieve Eva!’

‘Er komt vast een maatschappij aan waarbij single zijn populairder wordt dan het hebben van een relatie. Dan worden er nieuwe vragen gesteld. “Zit jij nog steeds in een

relatie?” “Jeetje, hoe lang al?” En achter iemands rug: “Dat kan toch niet, die is al vijf jaar bij dezelfde vent?”

‘Schandálíg!’ proestte Roos uit. ‘Misschien is het allemaal gewoon oké, zolang je je zelffocus hebt en gelukkig bent, lieve Eva.’

Roos zette mij aan het denken. Er zijn ook mensen die er bewust voor kiezen om single te zijn. Ik geloof wel dat iedereen affectie zou willen hebben, maar hoe deze dan ingevuld gaat worden is voor iedereen anders. De meeste mensen willen denk ik een kers op de taart, een bepaalde verbondenheid. Maar ja, zolang je zelf niet gelukkig bent, kan je ook niet iemand anders gelukkig maken. Geluksgevoel zit in jezelf en het maakt niet uit waar je woont of met wie. Je komt alleen en je gaat alleen, dus het is helemaal aan jou om het risico van het liefdespad aan te gaan.

Dus ik antwoordde: ‘Amen. Op de zelffocus.’

We proosten en knuffelden. Wat is het toch fijn om in de ruimte onder die van mijn vriendin Roos te wonen. Ik besef dat ik erg veel geluk heb gehad. Roos en ik kenden elkaar al vanaf de basisschool. Aan één woord hadden wij genoeg.

‘Oké, nu gaan we dit appartement vullen met heel veel liefde en gezelligheid.’ Roos gooide de koelkast vol met wijn.

Die gezelligheid zat deze wintermiddag dus wel goed. Ik maakte hapjes en de wijn vloeide rijkelijk. De kaarsjes werden aangestoken en *Fifty Shades of Grey* werd aangezet.

‘Wie maakt ons wat?’ Ik knipoogde naar Roos.

Toen Roos naar boven ging, naar haar eigen appartement, keek ik rond in de mijne. Wat ziet het er nog zielig uit. Ik ben helemaal niet zielig, want ik ben gezond en heb verder alles voor elkaar. Oké, het is even schakelen om in deze tijd weer vrijgezel te zijn, maar bij iemand zijn om maar geen vrijgezel te hoeven zijn is ook geen goede optie.

‘Kiezen voor je eigen geluk is eng, maak er het beste

van.’ Deze woorden sprak ik mezelf toe en ik was vastbesloten om mijn appartement mooier te maken. Een goed voornemen. Niks aantrekken van andere mensen en lekker genieten van deze periode.

“Head up, princess,
your tiara is falling”

De volgende ochtend werd ik wakker met een lach op mijn gezicht. Opleuken die boel! Ik aptte Roos om te vragen of ze mee ging shoppen. Plantjes, foto's, en roze kussentjes, alles ging in de winkelwagen.

‘Zo, jij gaat het ervan nemen,’ zei Roos lachend. ‘Dat treuren moest maar eens voorbij zijn, want ik heb hier zelf voor gekozen. Inkakken is doorpakken,’ zei ik, terwijl ik een enig lampje in mijn wagen stopte.

Enmaal thuisgekomen gingen wij mijn appartement oppimpen. Wat voelde dit lekker, zeg! Mijn oude ik kwam terug. Samen ploften we op de bank, die er nu niet meer zo saai uitzag.

‘Tevreden?’ vroeg Roos.

Ik keek om me heen, stond op en pakte uit mijn dressoir de foto's van mijn familie en vrienden. ‘Deze nog inlijsten en een mooi plekje geven, daarna ben ik tevreden.’

Je mooiste bezit moest je koesteren. Mijn vriendschappen hield ik langer vol dan de liefde, dat was wel duidelijk. Of je nu goed of slecht uit elkaar ging, het was altijd een proces. Wennen. Net als een kat die na een verhuizing zes weken niet naar buiten mocht om te wennen aan een nieuw huis en een nieuwe levensstijl. Het was weer zoeken naar wie je zelf was, zonder rekening te hoeven houden met iemand. Het was misschien wel geluk bij een ongeluk dat ik geen kinderen had, want op deze manier kon ik alle aandacht aan mezelf schenken.

Nu was mijn appartement opgeleukt. Toch was ik onrustig. Misschien moest ik gaan reizen. Ik had namelijk een bucketlist: ik wilde graag alle hoofdsteden van Europa bezoeken, en alle werelddelen. Misschien was bucketlist niet de juiste benaming, want als ik het niet haalde, was mijn leven dan ‘onaf’? Nee, graag benoemde ik het als mijn hobby.

Waarom deed ik dat ook niet gewoon, lekker reizen? Vrijgezel, 36 jaar, geen kinderen, geen vaste baan, geen verplichtingen, zorgeloos. ‘Ik ga reizen,’ zei ik tegen Roos.

‘Nou, lekker dan, laat je mij nu al alleen. Je woont hier net!’

Ik lachte en pakte haar beet. ‘Lieve schat, ik ga geen maanden weg. Weekendjes weg, dat is de bedoeling. En de eerste die ik meevraag is Violet.’

‘Violet? Zij heeft een man en kinderen en een eigen zaak, die kan vast niet zomaar weg hoor!’

‘Ik kan het altijd vragen, toch? Zij is ook altijd van de avonturen en ze kan wel wat ontspanning gebruiken na al dat werken en moeder zijn. Jij mag ook mee, maar jij hebt daar geen zin in, toch?’

Roos zuchtte. ‘Je hebt gelijk. Ga maar. Weet je, ik vind een weekend weg ook gewoon te veel geld.’

Ik dacht: dat is helemaal waar, want je bent zo 500 euro kwijt, maar ja, ik ben single nu, en het is noodzakelijk. Mijn vriendin Violet kon dit wel betalen en ik had mijn appartement ontzettend gezellig ingericht, maar was ook summier geweest, dus er was nog geld over.

Mijn planning was: Luxemburg, Praag, Londen en Budapest. Roos noemde mijn reizen ‘vluchtgedrag’ en misschien was het dat ook wel een beetje. Een soort therapie. Ik bedoel maar, een psycholoog kost ook veel knaken. Opeens zag mijn leven er anders uit dan ik voor ogen had en dat was ook voor Roos het geval. Twee gebroken harten in een appartementencomplex en ieder ging daar op haar eigen manier mee om. Het was ook niet zozeer de liefde die ons hart brak, maar meer het gevoel van: oeps, wat nu?

Violet was getrouwd en had kinderen, maar zij ‘mocht’ met mij mee op pad. Daar had ik wel wat moeite mee, hoor, ik dacht niet dat ik iemand iets zou verbieden in een relatie. Ik zou kunnen aangeven iets jammer te vinden, omdat ik diegene ging missen, maar verbieden... nope. Dat kwam gewoon niet in mijn woordenboek voor. Doe lekker je ding, en als ik daar niks meer aan vond en ik benoemde het, dan

had ik altijd de mogelijkheid om op te stappen, toch? In ieder geval had Violet akkoord en ze ging mee!

Zij kende Roos ook, alleen Violet was verhuisd naar Brabant en kreeg kinderen, maar we hadden altijd contact gehouden. Het voelde gelijk weer als vanouds, compleet jezelf kunnen zijn. Dat is liefde! Gelukkig voelde ik dat bij veel vrienden die ik om mij heen had en van wie ik zielsveel hield, net als van mijn familie. Ook de kinderen van mijn zussen en van mijn vriendinnen zorgden voor veel liefde in mijn leven. Ik zou mij niet voor kunnen stellen hoe mensen zich voelen als ze na een break-up helemaal alleen waren, als ze geen netwerk hadden. Leek mij een stuk moeilijker, dus gelukkig had ik hier geen last van.

Violet had veel zin in ons meidenweekend. Een week-endje weg was zo geboekt. Violet en ik gingen de week erop al lekker de hort op. We hadden de stad Budapest gekozen. Ik had er zoveel zin in, even weg uit Nederland, verstand op nul. Een break-up, een verhuizing, een heel proces. Ik was moe en moest ook echt even ontspannen. Superfijn dat Violet zo snel tijd kon vrijmaken, ik had het gevoel dat zij ook erg toe was aan een weekend weg.

Roos zwaaide ons uit en ik kreeg toch een beetje pijn in mijn hart toen ik haar achter moest laten. Ook Roos had een relatie van zeven jaar achter de rug. Omdat deze relatie niet verder kwam dan een latrelatie, had zij besloten om de stekker eruit te trekken. Een stoer besluit.

Voor jezelf kiezen was spannend, en zeker om iemand van wie je nog hield 'los' te laten. Bij mij stak het iets anders in elkaar, maar uiteindelijk had ik ook voor mezelf gekozen. Mijn partner en ik hadden gewoon een andere toekomstvisie. Je besloot zo iets niet van de een op andere dag. Zodra je écht ongelukkig was in je huidige situatie, dan pas koos je voor het onbekende.

“Give some
to yourself”

De reisfase